

Odnárodnění a tavící kotlík?
Ne, děkujeme...

Autor: Titus Quintus

Když se na **alternativní pravici** hovoří o vzestupu „bělošské politiky identity“ nebo rostoucím rasovém napětí, odkazuje se na trendy a fenomény, jež by potenciálně *mohly* vést k nacionalistické politice a novému směřování západní společnosti směrem k etnocentrismu a zachování kultury. Stejně tak dobře se ale před našimi zraky mohou odehrávat poslední záchvěvy dožívajícího existenčního modelu **západních národů**. **S výjimkou hrstky východoevropských zemí je nacionalismus Evropanů a eurokolonistů** (evropská diaspora mimo Evropu – pozn. překl.) **mnohem víc občanský než etnický nebo rasový: Američanem, Britem, Francouzem, Němcem atd. tak může být nebo se stát kdokoliv.** Národnostní projevy se proto zakládají takřka výhradně na lokalitě a někdy snad ještě jazyce, zřídka na společných biologických, kulturních, historických, politických nebo geografických kořenech. Většina Američanů by se shodla, že Američanem může být člověk kterékoliv rasy. Jak lze tedy s takovýmto postojem vůbec hovořit o kterémkoliv evropském státě jako o něčem jiném než správním jednotce atlanticistického společenského a ekonomického uspořádání (které je pak samo založeno na zásadách antinacionalismu)?

Přestože zůstává nacionalistická politika z drtivé většiny občanská a nikoliv etnická či „identitářská“ – tyto proudy postrádají formálnější zastoupení, a tak jim nezbyvá než se uchýlit do sféry metapolitiky – přistupují k nacionalistickým stranám a hnutím jejich oponenti stejně, jako by skutečně byly etnické či identitářské. A když chtějí těmto stranám, hnutím a ideologiím uštvět zvláště tvrdý direkt, označí je za fašisty nebo nacisty.

Těžko říci, co národnímu cítění zformovanému v 19. a 20. století uškodilo více: globalizace a stírání místních identit, či záměrné sociální a politické kroky směřující k potlačení a morální dekonstrukci tohoto cítění. Kontaminace nacionalistické „značky“ je velmi silná, zapomínat však nesmíme ani na homogenizující účinek, jež mají globální masmédi na zájmy a vkus svých konzumentů napříč celým západním světem. A tak stejně jako sehrála média nenahraditelnou úlohu při vytváření národního povědomí, dost možná se stala také jeho hrobařem. Dokonce i projevy občanského nacionalismu z roku 2016, jako byl Brexit a zvolení Donalda Trumpa americkým prezidentem, se odehrály v neochvějně atlanticistickém (jde fakticky o formu liberálního globalismu) kontextu. **Británie zůstane těsně ekonomicky i ideologicky spojena s kontinentální Evropou, i když bude mít svou vlastní měnu a obchodní regulace. USA zůstanou dynamem NATO i hlavním geopolitickým hráčem v Evropě.**

Ať už na vás při úvahách, proč nacionalismus v širším dějinném horizontu umírá, věrohodněji působí kterékoliv vysvětlení, nacionalismus skutečně a očividně umírá. Kdyby se většina příslušníků francouzského etnického národa nebo etnického (tj. bělošského) amerického národa pokládala v první řadě za příslušníky etnických národů, byli by u moci etnonacionalističtí politici a jejich onálepkování za „nácky“ by se míjelo účinkem. Kdyby většina lidí byla **etnickými nacionalisty**, neviděla by ve ztotožnění se s postojem etnonacionalistů vrchol politické personifikace zla. Nařčení z fašismu/nacismu funguje právě proto, že obecenstvo složené z liberálů či občanských nacionalistů je už předem nastaveno k tomu vystupovat proti nacismu a fašismu, jež jsou v obecném povědomí zapsány jako formy zla.

Neobstojí ani vysvětlení pomocí údajného útlaku těchto národů „globalisty“: musíme si totiž uvědomit, že většina Zápaďanů mimo východní Evropu se nepovažuje za příslušníky etnického národa, ale barvoslepého společenství lidí, jejichž etnické či rasové podobnosti jsou pro ně politicky nepodstatné. Při potlačování vlastního etnického nacionalismu vždy nutně připadá lví podíl práce na bedra etnického národa samého – jinak by v něm existovala příliš početná politicky nacionalistická většina, než aby se dal etnický nacionalismus snadno potlačit.

Neměly by nás tak nijak zvláště překvapit mizivé či nulové reakce Zápaďanů, když se seznámí s projekcemi, podle nichž se kombinací masové migrace a upadající porodnosti velmi brzy stanou menšinami ve svých historických domovinách Evropy, Severní Ameriky a Britské Oceánie. (I jižní, evropštější část Jižní Ameriky čeká kvůli imigraci ze zbytku kontinentu podobný osud; rasový a politický kontext Latinské Ameriky je však odlišný a poněkud specifický)

Nepodceňujme sílu těchto proudů a nepočítejme s brzkým kolapsem a koncem snah vytvořit globální řád založený na volném pohybu kapitálu, zboží a lidí. Kapitalismus vytváří ohromné zisky. **Stále dokonalejšími technologiemi vyzbrojený zábavní průmysl vždy nabízí znuděné mysli nějakou banální náplň.** A rozmanitost s multikulturalismem si zachovávají dostatečnou popularitu na to, aby zůstávaly *zvolenou* vládnoucí ideologií velké většiny západního světa. **Masy to všechno umožňují, ať už aktivním rozhodnutím nebo nečinností.** Co na tom vlastně záleží, dokud je kam zajít nakupovat? A navíc – pokud vám záleží na etnickém složení své země, budete nejspíš špatný člověk.

Realita je tak bohužel jasná: Evropané a eurokolonialisté jako celek nevěří, že na jejich vlastních národech záleží dost alespoň na to, aby usilovali o zachování demografických většin v tom, co kdysi bývaly jejich národní státy. Jakkoliv je tento obrázek pro ty z nás, kteří věří ve slávu a zachování našeho západního dědictví a odkazu budoucím generacím, značně tristní, problém vidím v jádru především ve lpění na určité formě organizace společnosti, v tomto případě národním státu. Představa, že se „my“ staneme menšinami ve „vlastních zemích“ se nám příčí, pro *všechny ostatní* však negativní politické konotace postrádá. Jen menší části Zápaďanů na tom vůbec záleží (a z této množiny někteří tento proces dokonce vítají a oslavují coby náležité pokání za rasismus, kolonialismus atd.). Coby menšina, jejíž zájem nevychází z masochismu, ale sebezájmu, si musíme položit

různé otázky, jak zachovat naše tradice, kulturu i pokrevní linie. Musíme však přemýšlet v pojmech světa, v němž skutečně žijeme: odnárodněného světa.

Evropané a eurokolonialisté jsou odnárodněným lidem. Většina z nich se sice v 19. a 20. století zformovala jako politický národ soustředěný kolem svého společného biologického, kulturního, historického, politického a geografického dědictví, postupně se však toto vědomí začalo vytrácet. Národní cítění, idea celonárodního společenství a společné etnokulturní identity je očividně pryč – pokud tedy nesledujete politiku skrze čočku hysterie a paranoidní politické novinařiny. Amerika, Británie, Francie i další země odmítají zastavit imigraci navzdory plnému vědomí, že učiní z Američanů, Britů, Francouzů a dalších menšiny. **Nevidí zásadní rozdíl mezi současnými Američany a těmi, kteří se Američany teprve mají stát – liší se jen kusem papíru a třeba ještě tím, že je od sebe odděluje oceán nebo dva.**

Jakmile se takto ohromné civilizační cítění vytratí, velice těžko se oživuje. Snad zůstane v lidské paměti jako je tomu v případě starého Říma – kdo by ostatně mohl zapomenout na staletí britské, francouzské nebo i americké slávy – ale v politickém životě Zápaďanů bude mít veškerou vitalitu studené mrtvoly.

Mrtvoly se však už nijak oživit nedají, což vlastně je základní výchozí premisa 5. politické teorie (5PT) ohledně etnického nacionalismu. Cesta kupředu tak nevede přes zoufalé lpění na národním státu nebo pokusy vyrvat si z trosek multietnického imperiálního státu nový národní stát. Nastal čas obrátit se k modelu diaspory. Západ se rychle odnárodnjuje. Zanedlouho budou všechny někdejší národní identity pryč a lidé žijící na území někdejších národních států budou vypadat a chovat se velice odlišně. Jestliže se máme stát menšinami v zemích, které rychle přestávají být našimi zeměmi a stávají se zeměmi cizích lidí, a současně si zachovat naše západní dědictví, budeme se muset přimknout k ur-identitě, tedy té kmenové. A protože jsme kmenem v obřím, multietnickém superstátu, který je nám stále cizejší – a my jemu – jsme také my diasporou.

Národ byl v mnoha ohledech prostě „jen“ velký kmen. Přinesl s sebou však rostoucí společenskou komplexitu a geografické rozptýlení, jež vedly k regionalismu a politickému štěpení. My, kteří aktivně přijímáme a chráníme svou identitu a dědictví synů a dcer Evropy, jsme mezi lidmi sdílejícími „naše“ dědictví ve všech jeho formách (kulturní, genetické, etnické, politické, náboženské, atd.) menšinou a v jakémsi zběsilém závodě s časem ani zdaleka nedokážeme přivést k našemu způsobu myšlení a hodnotám dostatek lidí. Jak se ale bude náš kmen zmenšovat, bude také stále soudržnější a odolnější. Když navíc odvrhneme národní model, nemusíme se už zatěžovat s nedosažitelnými cíli na celonárodní úrovni a místo toho se soustředit na činnost na kmenové úrovni.

V posledku tedy 5PT považuje nacionalistickou politickou činnost a snahy o vytvoření masového hnutí, jehož prostřednictvím bychom si „vzali zpátky naši zemi“ nebo „zachránili národ“, za zbytečné marnění zdrojů, jež zoufale potřebujeme k budování našeho kmene. **Nemůžete totiž zachránit někoho, kdo o záchranu nestojí – můžete ale najít ty,**

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

kterí se zachránit chtějí a vytvořit s nimi síť. Pokud se našim generacím nepodaří z rozptýlených ostrůvků lidí, v nichž ještě přežívá jakési povědomí o sebezachování sebe sama i civilizace, nedojde k tomu nejspíš vůbec a my se tak podobní domku z karet sesuneme do postupně vytvářené nové rasové a materialistické filozofie - **a všechno, co bylo před námi, bude muset bez milosti ustoupit dalším a dalším nákupním střediskům a společenstvím migrantů. Ztratíme naši vznešenost, prométheovský oheň a tisíciletý odkaz ve prospěch manažerského liberalismu a jeho drahocenného „konce dějin“.**

Podle 5PT stojíme před následující volbou: Buď se staneme dalším společenstvím imigrantů žijících v cizí zemi - nebo odejdeme do nákupního centra, odkud už se nikdy nevrátíme. Máme tu totiž co do činění se silami, s nimiž nelze bojovat, jen využít jejich energii. **Atlanticistický** řád si nedovolí odejít na smetiště dějin skrze volební urny, takže pokud máme být odejiti z jeviště coby národ, budeme si prostě muset najít coby lid novou roli a útočiště.

Úvaha *The De-Nationalization of the Global European Diaspora* vyšla původně na stránkách *The Fifth Political Theory* 5. května 2017.